

λεπτά, ἡδυνήθη συνελθὼν ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν του γὰρ ἡγηθῆ τὰ συμβάντα του ὧν ἡ περιλήψις εἶνε αὕτη.

• Ὁ Λουιτκόλδος (α) νομίσας ὅτι ἐξέπνευσε, τὸν κατέλειψε καὶ ἐρρίφθη εἰς τὴν συμπλοκὴν, οἱ δὲ ἱππεῖς τοῦ Εὐλανδόρφου, ἀναγνωρίσαντες τὸν ἐχθρὸν τοῦ κυρίου των τὸν ἔλαβον μεθ' ἐχυτῶν· ἀλλὰ συγκρουσθέντες καὶ νομίζαντες αὐτὸν νεκρὸν, τὸν ἄφησαν εἰς τι δάσος, ἐν ᾧ ξυλοτόμος, εὐρίων αὐτὸν ὀλίγον ἐπειτα καὶ παρατηρήσας ἐπ' αὐτοῦ σημεῖα ζωῆς, τὸν ἔφερεν εἰς τὴν καλύβην του, ὅπου διὰ τῶν περιποιήσεων τοῦ χωρικοῦ ἐθεραπεύθη, καὶ μαθὼν τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του, διαδοθέντα βεβαίως ὑπὸ τοῦ ἀπίστου Εὐλανδόρφου, ἀπεφάσισε νὰ καταλείψῃ τὴν Βοιμίαν καὶ νὰ φροντίσῃ μόνον περὶ τῆς ψυχικῆς του σωτηρίας. Ἐπισκερθεὶς λοιπὸν τοὺς τάφους τῶν Ἀποστόλων, ἀπεσύρθη εἰς Ἑλβετίαν, ὅπου διήνυσεν ἐπὶ μακρὸν ἀσκητικὸν καὶ ἁγίον βίον, καὶ ὅπου ἐμελλε νὰ ὑποστῇ τὴν παράδοξον ἐκείνην ἀναγνώρισιν.

Μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς διηγήσεώς του, εἰσῆλθε μετὰ τῆς οἰκογενείας του καὶ τῶν χωρικῶν εἰς τὸ ἐκκλησιῶν, ἐν ᾧ, ἂν οὐ εὐχαρίστητε πανδῆμως τὸν ὕψιστον, ὠρελήθη ὑπὸ τῆς ἰδίας του περιστάσεως ν' ἀναπτύξῃ εἰς τοῦ, ἐκπεπληγμένου, παραστηκότας τὴν θείαν παντοδυναμίαν καὶ παντοφάναν.

Ἐπίλογος.

Ὁ Μακάριος καταπαύθη τελευταῖον νὰ ὑπάγῃ μετὰ τοῦ υἱοῦ του εἰς Γερμανίαν. Ὅταν δ' ἀνεχώρει ὁ Κόμης, ἠνυχάρησεν τοῦ, ἀγαθοῦ κατοίκους διὰ τὰς πρὸς τὴν οἰκογενεὶν του χάριτας, καὶ οὗτοι ἂν ἐτέρου ἐκλαίον θερμῶς, καὶ παρεκάλεσαν τὸν ἐρημίτην ἐπιστρέψας ν' ἀποθάνῃ ἐν τῷ μέτῳ των.

(α) Ἰδ. ἐν φυλλ. 46 τὸ Β'. Κεφ.

Ἀποῦ δ' ἐφθασαν εἰς Γερμανίαν, ὁ μὲν Ὁθων ἐνέφυκε καὶ τὸν πύργον τοῦ Βαλδοβέργου, ἐξ οὗ ἐπώνομασθη, ὁ δ' Ἑρρίκος ἀνέκτισε τὸν τοῦ Φαλκεμβέργου. Μετὰ δὲ πέντε ἔτη ἐπανῆλθον πάλιν εἰς Ἑλβετίαν, διότι ὁ Μακάριος ἠθάνθη τὸ τέλος του προσεγγίζον, καὶ ὁ Ὁθων ἐκόμισε μετ' αὐτοῦ τὸν Διέτριχον μετὰ τῆς οἰκογενείας του. Ὁ δὲ γέρων, συγχώρησας αὐτὸν μεταμεληθέντα ἤδη ἐντελῶς, καὶ εὐλογήσας τὸν γάμον τοῦ Ὁθωνος μετὰ τῆς Ἀγνῆς, ἐτελεύτησε μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐν εἰρήνῃ, καθὼς ἐζητεῖ ἐν ἁγιότητι· ἐτάφη δὲ εἰς τὸ αὐτὸ παρεκκλήσιον, ἐν ᾧ διῆλθε τοσοῦτον χρόνον προσκυρόμενος, καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου του ἐχάραξεν ἡ οἰκογενεὶα του εὐσεβεῖς ἐπιτύμβιον.

ΤΑΠΕΙΡΟΣ ΙΝΔΟΣ.

Ὁ ἐν Ἀλγερίᾳ ἀνταποκριτὴς τῆς Πανδώρας οὗτινος τὴν περὶ λεόντων ἐπιστολὴν ἐδημοσιεύσαμεν διὰ τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου, ὠμίλησε μετὰ τῶν ἄλλων καὶ περὶ τῶν παντοίων θηρίων τοῦ ἐν Παρισίοις νεοδμήτου θηριοτροφίου τοῦ Κ. Καρόλου. Τὸ περιεργότατον τοῦτο κατὰστημα ἐλκύει καθ' ἐκάστην τὴν κοινὴν προσοχὴν, ὅχι μόνον ἐνεκα τῆς ἀφοβίας καὶ ἐπιδειξιότητος τοῦ Καρόλου, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς σπανιότητος τῶν ζώων δι' ὧν πλουτίζεται ἀδιακόπως. Πρὸ τινων μάλιστα μηνῶν ἔφερεν ἐξ Ἰνδιῶν καὶ τὸν ὠραιότατον ταπεῖρον τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα παριστᾷ το παρὸν ξυλογράφημα.

Ἡ Πανδώρα, ὁμιλήσασα ἄλλοτε περὶ τῶν προκαταλυσμάτων τετραπόδων (Φυλλιδ. Αἴ) ἀ-

Π. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

Ταπεῖρος Ἰνδός.

νέφερεν ὀλίγα καὶ περὶ ταπειρῶν. Οἱ ὀσζόμενοι σκελετοὶ αὐτῶν ἀποδεικνύουσιν ὅτι ὑπῆρξαν πάλαι τὰ γιγαντωδέστερα πάντων τῶν θηρίων ὅσα τρέφουσιν ἀμφότεραι αἱ Ἰνδία· φαίνεται ὁμῶς ὅτι ἡ φύσις, ἐξασθενήσασα, προάγει πολὺ μικροτέρους τοὺς σημερινούς.

Ἡ ὄψις τοῦ τετραπόδου τούτου εἶναι παραπλήσιος τῆς τοῦ σιῶντος, καὶ τὸ χρῶμα διπλοῦν· ἡ μὲν κεφαλὴ, ὁ τράχηλος, οἰῶμοι καὶ ἡ οὐρὰ εἶναι μαῦρα, ἡ δὲ ῥάχις, τὸ ὀρθόπυγιον, ἡ κοιλία, αἱ πλευραὶ, καὶ τὰ ἄκρα τῶν ὠτίων λευκά. Πρὸς τὴν ἄκρην τοῦ προσώπου, ἀντὶ ῥύγχους, ἔχει μικρὰν προδοσκήδα μυῶσιν, τὴν ὁποίαν ἐκτείνει ἢ συστέλλει, ὡς ὁ ἐλέφας, κατὰ θέλησιν, ἣτις ὁμῶς στερεῖται τῆς δυνάμεως τοῦ δράττεσθαι. Τὸ μῆκος τοῦ εἶναι τριῶν μέτρων, καὶ τὸ ὕψος ἑνὸς καὶ ἡμίσεως, τὸ δὲ σῶμα ὀγκῶδες καὶ βραχὺ, καὶ τὸ ὀρθόπυγιον πλατύτατον. Ἔχει δὲ καὶ τὴν κεφαλὴν ὀστώδη καὶ δυνατὴν, τοὺς ὀφθαλμοὺς μικροὺς, τὰ ὦτα μακρὰ καὶ εὐκίνητα, καὶ τοὺς πόδας παχεῖς, τέσσαρας μὲν δακτύλους ἔμπροσθεν, τρεῖς δὲ ὀπίσθεν ἔχοντας, καὶ ὄνυχας βραχεῖς καὶ στρογγύλους. Εἶναι εἰς ἄκρον μείουρος, ἀραιόμαλλος καὶ μαλακόθριξ, καὶ διατεταται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐντὸς τῶν δασῶν τῆς Χρυσῆς χερσονήσου (Malacca) καὶ τῆς νήσου Σιμάτρας, ἀσπαζόμενος τὸν μονήρη βίον καὶ τὰ ἔλη, ἐντὸς τῶν ὁποίων κυλίσταται ὡς οἱ χοῖροι. Βαδίζει μὲ ταχύτητα, κολυμβᾷ μ' εὐστροφίαν, καὶ τρώγει ὀπώρας, ῥίζας ἀγρίας καὶ φυτὰ τρυφερά. Δειλὸς καὶ χειροθήης ἐκ φύσεως, ἐκτιθασσεύεται πολλὰ εὐκόλως, δὲν προσβάλλει ποτὲ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ μάλιστα φεύγει μακρὰν αὐτῶν.

Οἱ Ἰνδοὶ ἀγαπῶσι τὸ κρέας του, ἀν καὶ ξηρὸν καὶ ἄνιστον, καὶ μεταχειρίζονται τὸ σκληρότατον δέρμα του εἰς διαφόρους οἰκειακὰς ἀνάγκας.

ΚΑΡΟΛΟΣ Α',

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ.

(Συνέχεια. Ἰδὲ Φολ. 47.)

Καὶ ἤδη ἤρξατο νὰ λαμβάνῃ μορφὴν ὀρισμένην καὶ σύστασιν βούλευμά τι, τὸ ὁποῖον, ἐν ἀρχῇ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, οὐδεὶς ἤθελε τολμήσει νὰ φαντασθῇ. Οἱ δεσπόσαντες τοῦ ἔθνους ἄγριοι ἐκεῖνοι πολεμιστὰὶ ἐμελέτησαν ἀπὸ τινῶν μηνῶν νὰ ἐπιτύχωσιν ἐκδίκησιν φοβεράν κατὰ τοῦ αἰχμαλώτου αὐτῶν βασιλέως. Τίς

πρῶτος συνέλαβε τὸ βούλευμα ἐκεῖνο; Ἡ ὀρησκομανία τοῦ στρατοῦ ἐγένετο ἄρα ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὄργανον τῆς φιλοδοξίας τοῦ ἡγεμόνος αὐτοῦ, ἢ τ' ἀνάπαλιν ὁ στρατηγὸς ἠναγκάσθη νὰ θυσιάσῃ τὴν ἰδίαν ἐφεσὶν εἰς τὴν παραφορὰν τοῦ στρατοῦ; Ὁ Κρόμβελ ἀπεφάνετο δημοσίᾳ, ὅτι αὐτὸς δὲν διεύθυνε τὸ ἐπιχειρήμα, ὅτι αἱ πρῶται ἐπὶ τούτῳ πράξεις ἐγένοντο ἐν ἀγνοίᾳ αὐτοῦ, ὅτι δὲν δύναται νὰ συμβουλευτῇ τὸ Παρλαμέντον νὰ ἐπιχειρήσῃ τοιοῦτό τι, ὅτι ὁμῶς αὐτὸς θέλει καθυποβάλλει τὰ αἰσθήματα του εἰς τὴν ἐύναμιν τῶν περιστάσεων, αἵτινες διατημαίνουσιν αὐτῷ τὴν θέλησιν τῆς Προνοίας. Μέχρι πρὸ ὀλίγου ἐπεκράτησε παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς νὰ θεωρῶσι τὰς διαδεδομένους τούτας ὡς ἀπόδειξιν τῆς συλήθως ἀποδιδομένης εἰς τὸν ἄνδρα ὑποκρίσεως. Ἀλλ' ὁ νεώτατος καὶ περιφανέστατος τῆς ἐπαχθῆς ἐκείνης ἱστορικός θεωρεῖ ποῦ πειθνώτερον, ὅτι ὁ Κρόμβελ ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ στρατοῦ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι λέγει, ὅτι ὁ Κρόμβελ ἐμελέτησε κατ' ἀρχὰς νὰ μεταλαβῇ μεταξὺ τοῦ θρόνου καὶ τοῦ Παρλαμέντου, καὶ νὰ ἀνορθώσῃ τὴν πανταχόθεν κατεβρέχουσαν πολιτείαν διὰ τῆς σπάθης, ὑπὸ τὸ κύρος τοῦ βασιλικοῦ ὀνόματος. Ἐπέμεινε δὲ εἰς τὸν σκοπὸν τούτον μέχρις οὗ ἠναγκάσθη νὰ τὸν παραιτήσῃ ἀφ' ἑᾶς διὰ τὴν ἀντιπραττούσαν διαθεσιν τοῦ στρατοῦ, ἀφ' ἑτέρου διὰ τὴν ἀμετάσβεστον ἐπιμονὴν τοῦ βικιλέως. Μία τοῦ στρατοῦ μερίς ἀπῆται γεγωνυῖα τῇ φωνῇ τὴν κεφαλὴν παντὸς προδότης ὅστις ἤθελε τολμήσει νὰ προτείνῃ συνδιαλλαγὰς πρὸς τὸν Ἀγάρ. Συνωμοσίαι ἐπλάκηνται ἐν αὐτῷ καὶ στάσις ἐξεβράχθη σοβαρά, καταβληθεῖσα μὲν ὑπὸ τοῦ Ολιβιέρου, δι' ἐπιτηδεῖας χρήσεως τῆς αὐστηρότητος καὶ τῆς ἐπισκεΐας, καταστήσασα ὁμῶς πρόδηλον τὸν ἔγχατον κίνδυνον πάσης πρὸς τοὺς πολεμιστὰς ἐκείνους ἐρίδος. Ἀφ' ἑτέρου ὁ Κάρολος δὲν ἠδύνατο νὰ πεισθῇ, ὅτι τὸ Ἀγγλικὸν ἔθνος θέλει ποτὲ ἀληθῶς προτιμήσῃ, ἀντὶ τῆς πατρικῆς κυβερνήσεως τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἡγεμόνος, τὴν στρατοκρατίαν ἀγρίων καὶ ἀλλοκότων σφετεριστῶν. Καὶ εἰς τοῦτο εἶχε δίκαιον, ἀλλὰ δὲν ἰνόει, ὅτι, εἰς τὴν κατάστασιν εἰς ἣν περιήλθεν ἤδη τὰ πράγματα, ὁ μόνος τρόπος τοῦ νὰ σώσῃ καὶ ἑαυτὸν καὶ τὸν τόπον, ἦτο νὰ οἰκονομήσῃ καὶ νὰ περιποιηθῇ τὸν παντοδύναμον τοῦ στρατοῦ ἀρχηγόν. Ἐπεχείρησε μὲν τοῦτο, διὰ τὴν ἀποτροπὴν ὁμῶς τὴν ὁποίαν ἄλλως φυσικὸν ἦτο νὰ αἰσθάνεται πρὸς ἄνδρα, μεγαλοφυῆ μὲν ἀλλὰ τοσοῦτον καίριας ἐπαχθότα· εἰς αὐτὸν πληγὰς, περιέπεσαν εἰς παγίδα, ἐπαχθαροῦσαν τὴν καταστροφὴν του. Ὁ Κάρολος ἐπρότεινε εἰς αὐτὸν τὴν ἀρχιστρατηγίαν, τὸ παράσημον τῆς περισκελίδος, τὸ ἀξίωμα τοῦ κόμητος Ἑσσεξίας καὶ τὸν διορισμὸν τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ Ἰρέτωνος ὡς ἀντιβασιλέως τῆς Ἰρλανδίας· προστάτοις ἐπεριποιεῖτο τὴν τε σύζυγον αὐτοῦ καὶ τὴν θυγατέρα εὐμενέστατα. Ἀλλ' ἐντούτοις ὁ Κρόμβελ πληροπορεῖται ἀπὸ ἑνα τῶν κατασκόπων τοῦ ἀπαύτου· εἶχεν ἐν αὐτῷ τῷ βασιλικῷ κοιτῶνι, ὅτι ἐπιστολὴ ἐπέμπετο πρὸς τὴν βασίλισσαν, διαλαμβάνουσα τοὺς ἀληθεῖς τοῦ Καρόλου σκοποὺς, ὡς πρὸς τὸν στρατηγὸν καὶ τοὺς ἀρχηγούς αὐτοῦ. Ἡ ἐπιστολὴ, ῥιφθεῖσα ἐντὸς